

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/20/2023
Identifikačné číslo spisu:	5120200120
Dátum vydania rozhodnutia:	22.08.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5120200120.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: G - solution s.r.o., Šulekova 2, 811 04 Bratislava, IČO: 44 725 990, zastúpený: Art or Ius, s.r.o., so sídlom Panenská 668/24, 811 03 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 038 315, proti žalovanému: Stredoslovenská distribučná, a.s., Pri Rajčianke 2927/8, 010 47 Žilina, IČO: 36 442 151, zastúpený: CONSULTA s.r.o., so sídlom Šafárikovo námestie 4, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 31 318 495, v konaní o zaplatenie sumy 1 619 107 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. októbra 2022 č. k. 14Cob/137/2021-650, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „okresný súd" alebo „súd prvej inštancie"), ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 2. júla 2021 č. k. 18Cb/4/2020-465, v spojení s opravným uznesením č. k. 18Cb/4/2020-491 zo dňa 29. júla 2021 rozhodol tak, že konanie o zaplatenie 1 588 687,28 eura s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1 588 687,29 eura od 1. januára 2016 do zaplatenia zastavil (I. výrok), žalobu vo zvyšnej časti zamietol (II. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (III. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že výroba elektriny z obnoviteľných zdrojov energie podlieha zákonnej úprave v zmysle zákona č. 250/2012 Z. z. a je podporovaná doplatkom, ktorý bol stanovený § 8 Výhlášky č. 221/2013 Z. z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO"), ktorou sa ustanovuje cena regulácie v energetike. Tento doplatok si regulovaný subjekt, teda v danom prípade žalobca, musí uplatniť u prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy, t.j. u žalovaného a u Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. V priebehu konania vyplynulo, že žalovaný listom zo dňa 17.

decembra 2014 oznámil žalobcovi, že stratil právo na uplatnenie podpory pre rok 2015 z dôvodu nesplnenia povinností výrobcu elektriny, a teda elektrina ním vyrobená sa bude považovať za elektrinu, na ktorú nie je možné uplatniť si právo na podporu. Žalobca trval na tom, že si všetky povinnosti splnil riadne a včas a predložil súdu list označený ako Oznámenie zo dňa 1. augusta 2014 adresovaný žalovanému (v obyčajnej poštovej zásielke, doručený žalovanému dňa 4. augusta 2014 spolu aj s faktúrami za mesiac júl 2014, ktoré boli aj uhradené), v ktorom oznamuje uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. na nasledujúci kalendárny rok 2015 pre FVE Krupina I, FVE Krupina II, FVE Krupina III a Krupina IV, pričom sporným v konaní bolo doručenie uvedeného oznámenia žalovanému. Žalobca naprieč konaním opieral svoju argumentáciu o to, že svoju povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona OZE splnil a zároveň povinnosť, ktorej žalovaný tvrdené porušenie je žalobcovi kladené za vinu, nemôže byť vo vzťahu k žalobcovi sankcionované stratou podpory, keďže jeho výrobné zariadenie bolo uvedené do prevádzky pred 1. januára 2014. Žalovaný trval na tom, že žalobca nesplnil notifikačnú povinnosť v zmysle § 4 citovaného zákona, nakoľko žalovaný nedisponoval žiadnym oznámením od žalobcu do zákonom stanovenej lehoty 15. augusta 2015 a pokiaľ žalobca tvrdí, že svoju notifikačnú povinnosť splnil tým, že dňa 1. augusta 2014 žalovanému údajne oznámil uplatnenie podpory na rok 2015 prostredníctvom listu, tak žalovaný namieta, že k 15. augustu 2014 žiadnym takým oznámením nedisponoval (bolo mu doručených spolu 8 listín, avšak doručené mu boli iba faktúry za doplatok a odber elektriny na krytie strán za predošlý kalendárny mesiac, t.j. za júl. Tieto listiny sú v zozname došlej pošty žalovaného riadne zaevidované pod poradovými číslami 871, 872, 874 až 879). Okresný súd posúdil, že žalobcovi nevznikol nárok na podporu, nakoľko nesplnil notifikačnú povinnosť. Skonštatoval, že žalobca nepreukázal žiadne doručenie Oznámenia, ani osobne, ani poštou v lehote do 15. augusta 2014. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že pokiaľ žalobca tvrdí, že obsahom zásielky z 1. augusta 2014 bolo aj dané Oznámenie, ktorým chcel splniť oznamovaciu povinnosť, tak by nebol dôvod Oznámenie doručovať duplicitne tak, ako žalobca urobil, a to po 15. auguste 2014, teda až po zákonom stanovenej lehote (nesporné doručenie Oznámenia žalovanému až dňa 10. septembra 2014).

2.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca predložil podací hárok, tak jednak nebol predložený v origináli a jednak nemožno z neho konštatovať, čo bolo skutočne obsahom predmetnej zásielky adresovanej žalovanému. Súd teda posúdil, že predložený Podací hárok hodnoverne a objektívne nepreukazuje, čo bolo skutočným obsahom zásielky adresovanej žalovanému. Pokiaľ žalobca tvrdil, že sankčný mechanizmus v zmysle § 18e zákona OZE sa na neho nevzťahuje vzhľadom na to, že jeho výrobné zariadenia boli dané do prevádzky pred 1. januárom 2014, tak okresný súd uviedol, že s aplikáciou § 18e ods. 1 citovaného zákona sa vysporiadal Ústavný súd SR nálezom PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, ktorý jednoznačne uviedol, že zavedenie nepravnej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 z ústavného hľadiska je nielen akceptovateľné, ale aj žiaduce. Okresný súd citoval § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 a konštatoval, že citované zákonné ustanovenie je prechodným ustanovením k úpravám účinným od 1. januára 2014. Je však nutné ho vykladať podľa výkladových pravidiel, a preto je nutné konštatovať, že dané ustanovenie sa týka podmienok podpory, ktoré sú zakotvené v § 3 citovaného zákona. Nemožno podľa okresného súdu súhlasiť s názorom žalobcu, že § 18e citovaného zákona sa týka aj § 4 citovaného zákona, a že ustanovenie § 4 citovaného zákona sú tiež podmienky. Ustanovenie § 4 stanovuje povinnosti, ktoré musí plniť výrobca, pokiaľ splnil podmienky v zmysle § 3. Okresný súd poukázal aj na totožne vyslovený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (1Obdo/41/2020), podľa ktorého nie je možno podriaďiť práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore OZE pod podmienky podpory podľa § 3 citovaného zákona a aplikovať § 18e ods. 1 citovaného zákona. Ustanovenie § 18e citovaného zákona sa výslovne viaže k podmienkam podpory výroby elektriny z obnoviteľných zdrojov energie a podpory výroby elektriny vysoko účinnou kombinovanou výrobou pri zariadení výrobcu elektriny, ktoré podmienky podpory výroby elektriny a spôsob podpory sú upravené v § 3 zákona č. 309/2009 Z. z., a preto § 18e ods. 1 citovaného zákona nemôže byť aplikovaný aj na sankciu vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 3 citovaného zákona v znení do 31. decembra 2018. Pre žalobcu platí len to, že podľa doterajších predpisov zostávajú zachované len podmienky podpory výroby elektriny. Nemožno podmienky podpory, ktoré sú upravené v § 3 zákona č. 309/2009 Z. z., zamieňať s ustanovením § 4, ktorý upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny.

2.2. Súd prvej inštancie v závere svojho rozhodnutia zhrnul, že žalobca nesplnil požadovanú povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) citovaného zákona a žalovaný správne postupoval v zmysle sankcie

stanovenej § 4 ods. 3 citovaného zákona zavedenej od 1. januára 2014, ktorá je súkromnoprávnou sankciou v rámci súkromnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné nejaké ďalšie rozhodnutia. Zákon ukladá danú sankciu vždy bez možnosti výberu, pokiaľ povinnosť nebude splnená. Súd prvej inštancie na základe vyššie uvedeného rozhodol tak, že konanie o zaplatenie 1 588 687,28 eura s úrokmi z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1 588 687,29 eura od 1. januára 2016 do zaplatenia zastavil a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Náhradu trov konania priznal žalovanému ako úspešnej strane konania.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 27. októbra 2022 č. k. 14Cob/137/2021-650 rozsudok okresného súdu č. k. 18Cb/4/2020-465 zo dňa 2. júla 2021 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 18Cb/4/2020-491 zo dňa 29. júla 2021 v napadnutom výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Krajský súd sa v zmysle § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) stotožnil s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, na potvrdenie správnosti prijatých záverov okresného súdu považoval za podstatné zodpovedať na odvolacie otázky žalobcu, ktoré mali nosný charakter a mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci vo vyvolanom odvolacom konaní.

3.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd dodal, že správne okresný súd ustálil doručenie predmetnej zásielky s tým, že obsahom tejto zásielky nebolo Oznámenie, ktoré uvádzal žalobca. Okresný súd doručenie zásielky ako takej nespochybnil, mal však za to, že predmetom zásielky boli predmetné faktúry, avšak Oznámenie nebolo súčasťou predmetnej zásielky. Odvolací súd súčasne dodal, že je zrejmé, že strana žalobcu nadobudla relevantnú vedomosť vo vzťahu k zoznamu žalovanému došlej pošty, preto bolo výsostne v jeho dispozícii, akým spôsobom s touto procesnou situáciou naloží, a to, aké prostriedky procesného útoku zvolí, a akú argumentáciu (a to tak v obsahu ako aj v rozsahu) poskytne. Zdôraznil, že na žalobcovi bola dôkazná povinnosť preukázať v súvislosti s uplatneným žalobným nárokom, že zákonom uloženú povinnosť oznámiť uplatnenie podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny, a to Úradu pre reguláciu sieťových odvetví a prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok si splnil riadne a včas. Aj podľa krajského súdu nedošlo k presunu dôkaznej povinnosti na žalovaného. Dodal, že absentuje časová a vecná súvislosť medzi listinami, a to listom o uplatnení podpory - Oznámením, doručovanými faktúrami a ďalším Oznámením o uplatnení podpory, pričom doručenie faktúr a ďalšieho Oznámenia, bolo preukázané. Za tohto stavu bolo potom i podľa odvolacieho súdu na žalobcovi, aby preukázal dôvody ďalšieho ním doručovaného oznámenia žalovanému, a že obsahom zásielky doručovanej žalovanému bolo uplatnenie podpory, čo sa žalobcovi v rámci jeho dôkaznej povinnosti nepodarilo. Krajský súd zvýraznil, že žalobca mal zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. voči žalovanému, a to oznamovaciu povinnosť, ktorú bol povinný splniť vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok, a to nielen voči Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, ale aj voči prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy, pre uplatnenie podpory podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b) a c) vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny. V danej sporovej veci, podľa názoru krajského súdu, bolo potrebné prihliadnuť na striktnosť a formálne ponímanie povinností uvedených v zákone č. 309/2009 Z. z. a v súvisiacich predpisoch. Záverom odvolací súd uzavrel, že dôkazy, na ktoré poukazoval žalobca, v kontexte celého zisteného skutkového stavu okresným súdom, ktorým bol krajský súd viazaný (§ 383 CSP), spoľahlivo a nepochybne nepreukázali to, že žalobca si splnil oznamovaciu (notifikačnú) povinnosť uloženú mu zákonom č. 309/2009 Z. z. na to, aby žalobný nárok bol žalobcom preukázaný.

3.2. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie, a to vo výroku vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzuje od ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/137/2021 zo dňa 27. októbra 2022, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Cb/4/2020-465 zo dňa 2. júla 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 18Cb/4/2020-491 zo dňa 29. júla 2021 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie alternatívne, aby dovolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že žalobe dovolateľa vyhovie v plnom rozsahu a dovolateľovi prizná nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

5. Žalobca vo svojom výrazne rozsiahlom dovolaní (89 strán), v ktorom obsiahlo sumarizuje konanie pred súdmi oboch inštancií, a ktorého prípustnosť opiera o ust. § 420 písm. f) CSP namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, nedostatočnosti, svojvoľnosti a protirečivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, narušenia princípu zbraní.

5.1. Namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií vo vzťahu k ich konštatácii o nepreukázaní, že v poštovej zásielke žalobcu doručenej žalovanému dňa 6. augusta 2014 bolo aj Oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Vytýka súdom, že sa zamerali striktnie iba na potrebu preukázania fyzického aktu doručenia Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 žalovanému v poštovej zásielke doručenej dňa 6. augusta 2014, resp. na preukázanie záznamu o takomto doručení u žalovaného, pričom nezohľadnili, či a nakoľko povaha doručenia poštovej zásielky (ako takej) umožňuje objektívne a dostatočne takéto preukazovanie zo strany žalobcu a nezohľadnili ani to, že preukázanie doručenia je možné aj inými komplementárnymi skutočnosťami a dôkazmi.

Dovolateľ namieta, že iba v listinnom súdnom spise bola založená tlač e-mailovej správy žalovaného zo dňa 7. júla 2021, uvedenú e-mailovú správu súd prvej inštancie nikdy a v žiadnej forme nedoručil žalobcovi a žalobcu o jej existencii, ako aj o jej prílohe v uvedenom formáte MS Excel ani neupovedomil, tlač spomenutej e-mailovej správy predstavuje dôkazný prostriedok založený iba v listinnej podobe do súdneho spisu, nebol súdom prvej inštancie vôbec vykonaný na pojednávaní v zmysle § 204 CSP, súd prvej inštancie na jedinom konanom pojednávaní dňa 2. júla 2021 ani len neoboznámil dovolateľa s existenciou takej e-mailovej správy a jej prílohy a ich existenciu ani len nespomenul, a teda neumožnil dovolateľovi na uvedené reagovať. Tvrdí, že „oboznámenie sa s obsahom spisového materiálu“ zo strany odvolacieho súdu, predstavuje v skutočnosti doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu, ktoré vyžadovalo podľa § 385 ods. 1 CSP nariadenie pojednávania, ktoré však nariadené vôbec nebolo. Odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne vychádzal z toho, že predmetná e-mailová správa bola doručená právnomu zástupcovi žalobcu v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

5.2. Žalobca nesúhlasí s označením jeho odvolacej námietky (kde vytýka súdu prvej inštancie, ktorý v rozhodnutí uvádza, že neexistoval žiaden logický dôvod, prečo by žalovaný popieral príjem Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 v poštovej zásielke jemu dňa 6. augusta 2014), ako irelevantnej zo strany odvolacieho súdu. Nesúhlasí so záverom súdov oboch inštancií, kde tieto vyhodnotili ako nepodstatné námietky žalobcu ohľadne nedostatkov zoznamu došlej pošty žalovaného a prenosu dôkazného bremena v dôsledku podstatnej časovej resp. aj vecnej a kauzálnej súvislosti resp. nadväznosti. Vytýka súdom oboch inštancií, že tieto nesprávne vyhodnotili oznámenie doručené žalovanému dňa 10. septembra 2014 ako oneskorené, nie ako tvrdí žalobca - duplicitné.

5.3. Žalobca tvrdí aj narušenie princípu rovnosti zbraní v predmetnej veci, keď vytýka súdom, že tieto napriek tomu, že podací hárok k žalobcom dňa 4. augusta 2014 odoslanej poštovej zásielke obsahoval aj stručné označenie toho, čo bolo v predmetnej odoslanej zásielke, a to prostredníctvom uvedenia koncových čísel ôsmich faktúr za júl 2014 č. „033-040“ a uvedenia, že obsahom zásielky bolo aj „oznámenie“, spochybnil obsah zásielky, avšak rovnakú spochybňujúcu úvahu súdy neuplatnili vo vzťahu k zoznamu došlej pošty za relevantné obdobie, ktorý predložil žalovaný. Oba súdy nižšej inštancie tak podľa žalobcu diskvalifikovali výpovednú hodnotu a význam predmetného podacieho hárku predloženého žalobcom.

5.4. Dovolateľ vo vzťahu k otázke správneho posúdenia dôkazného bremena, s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/3/2011, vytýka súdom, že tieto sa nedostatočne zaoberali podstatnou časovou (a naviac dokonca aj vecnou a kauzálnou) súvislosťou medzi odoslaním poštovej zásielky dovolateľa dňa 4. augusta 2014, jej doručením žalovanému dňa 6. augusta 2014 a následnými vlastnými krokmi žalovaného po 15. auguste 2014, ktoré podľa dovolateľa korešpondujú k nemu tvrdenému obsahu predmetnej doručenej poštovej zásielky. Nesúhlasí, že za takejto situácie nedošlo prinajmenšom k prenosu dôkazného bremena z odosielateľa poštovej zásielky (žalobcu) na jej adresáta (žalovaného).

6. Dovolateľ opiera prípustnosť svojho dovolania aj o ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP.)

6.1. Dovolateľ tvrdí nesprávne právne posúdenie aplikácie § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE. Namieta, že dovolaním napadnuté rozhodnutie (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE nevyklučuje uplatnenie sankcie podľa § 4 ods. 3 uvedeného zákona v jeho znení účinnom od 1. januára 2014 za nesplnenie povinnosti výrobcu elektriny z OZE podľa § 4 ods. 2 písm. c) spomenutého zákona, ktorý svoje zariadenie na výrobu elektriny uviedol do prevádzky pred 1. januárom 2014. Inak povedané, napadnuté rozhodnutie (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) sa má aplikovať (aj) na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili po 1. januári 2014 (iba) povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE.

Podľa názoru dovolateľa ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE vylučovalo uplatnenie dôsledkov podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE, v jeho znení účinnom od 1. januára 2014, na zariadenia výrobcov elektriny s právom na podporu podľa Zákona o podpore OZE, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili povinnosť (iba) podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE. Namieta, že v súvislosti s § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE je nevyhnutné posudzovať „podmienky podpory“ podľa právneho stavu účinného do 31. decembra 2013 a takéto podmienky boli zjavne definované nielen v ustanovení § 3 ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) Zákona o podpore OZE účinného do 31. decembra 2013. Tvrdí, že je potrebné vnímať § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE v celistvosti, ako jednu právnu normu, (ktorej hypotéza je uvedená v prvom zo zmienovaných ustanovení a sankcia v druhom zmienanom ustanovení), čo Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021, ani Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 420/2021 podľa dovolateľa zjavne nevzali do úvahy. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/41/2020 s ohľadom na svoju argumentáciu nepovažuje dovolateľ za ustálenú súdnu prax a tvrdí, že uvedená otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

6.2. Dovolateľ tvrdí i nesprávne právne posúdenie procesno-právnej otázky ohľadne dôkazného bremena, keď oba sudy nižšej inštancie dospeli k právnomu záveru, že dôkazné bremeno o doručení Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 zaťažuje dovolateľa (ako odosielateľa poštovej zásielky, ktorá bola žalovanému doručená dňa 6. augusta 2014, a v ktorej podľa tvrdenia dovolateľa bolo obsiahnuté spomenuté oznámenie). Dovolateľ má za to, že za stavu, kedy odosielateľ poštovej zásielky, ktorá bola adresátovi aj doručená, tvrdí jej určitý odoslaný a doručený obsah (pričom evidencia prijatej pošty adresáta bola vedená nespoľahlivo a boli v nej následne a počas sporového konania vykonané zmeny), potom ak sám adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky (a) skutočnosť, že žalovaný dňa 28. novembra 2014 (a teda po 15. auguste 2014) oznámil na ÚRSO údaje a informácie, podľa ktorých plánoval na rok 2015 náklady na podporu pre všetky zariadenia žalobcu; (b) správnosť takto oznámených údajov následne dňa 22. decembra 2014 ešte aj potvrdil voči ÚRSO.), dôkazné bremeno o obsahu doručenej zásielky zaťažuje adresáta zásielky.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu, uviedol, že konštatovaný nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva a s argumentáciou žalobcu nesúhlasí. Žalovaný sa s rozsudkom súdu prvej inštancie, ako aj s rozsudkom odvolacieho súdu stotožňuje, nakoľko má za to, že vychádzajú z náležite zisteného skutkového stavu, na ktorý sudy aplikovali správne ustanovenia zákona, vychádzajú zo správneho právneho posúdenia a vo výrokoch sú vecne správne. Navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 447 písm. c) CSP odmietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu v neprospech, ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v dovolacom konaní v

súlade so zákonom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné ním napadnúť.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo, ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v dôsledku nesprávneho hodnotenia dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, nedostatočnosti, svojvoľnosti a protirečivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, narušenia princípu zbraní. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania i z ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP

12. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

13. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

14. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda, intenzita zásahu do procesných práv strany sporu z dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t.j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov naplnenia princípu

právnej istoty (III. ÚS 73/2018, IV. ÚS 528/2020, I. ÚS 204/2023).

15. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

16. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V kontexte k dovolacím námietkam žalobcu považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021). Odvolací súd k rozhodujúcim (kľúčovým) odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. Dovolací súd nesúhlasí s tvrdením dovolateľa, že sa odvolací súd nevysporiadal s jeho relevantnými odvolacími námietkami. Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie.

17. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy, a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

17.1. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa -ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 zo dňa 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad sa však v danej veci podľa dovolacieho

súdu nejedná.

19. Dovolateľ namieta nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inšancií vo vzťahu k ich konštatácii o nepreukázaní, že v poštovej zásielke žalobcu doručenej žalovanému dňa 6. augusta 2014 bolo aj Oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015. Vytýka súdom, že nesprávne vyhodnotili dôkazy, keď sa zamerali striktnie iba na potrebu preukázania fyzického aktu doručenia Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 žalovanému v poštovej zásielke doručenej dňa 6. augusta 2014, resp. na preukázanie záznamu o takomto doručení u žalovaného, pričom nezohľadnili, či a nakoľko povaha doručenia poštovej zásielky (ako takej) umožňuje objektívne a dostatočne takého preukazovanie zo strany žalobcu a nezohľadnili ani to, že preukázanie doručenia je možné aj inými komplementárnymi skutočnosťami a dôkazmi.

19.1. Najvyšší súd uvádza, že nemožno súhlasiť s dovolateľom, že by súdy oboch inšancií v tomto smere svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili. Naopak, už z nanajvýš podrobného odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inšancie (bod 48. a nasl.), ako i z naň nadväzujúceho rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že súdy sa s otázkou preukázania, resp. nepreukázania doručenia Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 v poštovej zásielke žalobcu doručenej žalovanému dňa 6. augusta 2014 zaoberali viac než vyčerpávajúco, keď v závere zhodnotili, že bolo preukázané iba doručenie faktúr, no nebolo preukázané doručenie Oznámenia v predmetnej zásielke. Súd prvej inšancie jednoznačne zhodnotil, že z predloženej kópie podacieho hárku hodnoverne a objektívne nevyplýva, že obsahom zásielky bolo aj oznámenie, že všetky námietky žalobcu, ako i tvrdená nesprávnosť postupu žalovaného, boli žalovaným logicky vyvrátené, pričom svoje závery prinajmenšom primerane zdôvodnil. Súd prvej inšancie sa rovnako podrobne zaoberal aj komunikáciou s Úradom pre reguláciu sieťových odvetví, keď uviedol, že napokon i zo Zoznamu ÚRSO zo dňa 9. februára 2015, predloženého žalobcom, je zrejmé, že žalobca si voči žalovanému svoju oznamovaciu povinnosť nesplnil. Z konania, ako i z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (bod 81.) vyplýva, že súd vykonané dokazovanie hodnotil v zmysle § 191 CSP podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a na zákonné ustanovenia súd posúdil skutkovú a právnu dôvodnosť žaloby tak, ako vyplýva z výrokovej časti jeho rozhodnutia, pričom svoje závery podrobne odôvodnil. Na záver okresný súd opätovne zdôraznil, že inými listinami predkladanými žalobcom žalovanému nebolo potrebné sa zaoberať, nakoľko pre preukázanie a splnenie notifikačnej povinnosti bol podstatný prejav vôle žalobcu, ktorý výslovne pred súdom uviedol, že splnenie notifikačnej povinnosti splnil formou Oznámenia, avšak nepreukázal jeho doručenie žalovanému. S uvedenými závermi sa stotožnil i odvolací súd, pričom rovnako vyčerpávajúco reagoval na všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu. Nie je podľa najvyššieho súdu možné označiť za relevantné tvrdenie žalobcu, že by vo veci konajúce súdy nezohľadnili, že preukázanie doručenia je možné aj inými komplementárnymi skutočnosťami a dôkazmi. To, že sa dovolateľ nestotožnil so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdov o spore, bez ďalšieho netvorí vadu procesného postupu súdu. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

20. Dovolateľ vytýka súdom, že tieto sa vo svojich rozhodnutiach nedostatočne zaoberali podstatnou časovou (a naviac dokonca aj vecnou a kauzálnou) súvislosťou medzi odoslaním poštovej zásielky dovolateľa dňa 4. augusta 2014, jej doručením žalovanému dňa 6. augusta 2014 a následnými vlastnými krokmi žalovaného po 15. auguste 2014, ktoré podľa dovolateľa smerujú k ním tvrdenému obsahu predmetnej doručenej poštovej zásielky. Nesúhlasí, že za takejto situácie nedošlo prinajmenšom k prenosu dôkazného bremena z odosielateľa poštovej zásielky (žalobcu) na jej adresáta (žalovaného). Dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje na body 60., 61., 62., 63., 64., 65., 66. a 67. a nasl. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inšancie, ako i body 71. a nasl. rozhodnutia odvolacieho súdu. Napokon sám odvolací súd sa v bode 74. odôvodnenia svojho rozhodnutia vyjadril k námietke žalobcu o prenesení dôkazného bremena na žalovaného a taktiež uviedol, že „Absentuje tu časová a vecná súvislosť medzi listinami, a to listom o uplatnení podpory - Oznámením, doručovanými faktúrami a ďalším Oznámením o uplatnení podpory, doručenie faktúr a ďalšieho Oznámenia, bolo preukázané. Za tohto stavu bolo potom na žalobcovi, aby preukázal dôvody ďalšieho ním doručovaného oznámenia žalovanému. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na závery Ústavného súdu SR, z ktorého rozhodnutia

vyplyval časový súlad úkonov, tak na to, aby bolo možné zo strany odvolacieho súdu prihladiť k tomuto odvolaciemu dôvodu, musela by byť splnená časová a vecná súvislosť medzi jednotlivými listinami, čo nebolo splnené, ak tu chýbali články časovej a vecnej súvislosti, a to rozhodne, keď dátum preukázaného doručenia Oznámenia o uplatnení podpory nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu a ani nebol preukázaný žalobcom dôvod doručenia Oznámenia po lehote na uplatnenie podpory. Ani s apelom na toto rozhodnutie Ústavného súdu SR zo strany žalobcu nemohlo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovaného, ale zostalo na žalobcovi preukázať, že obsahom zásielky doručovanej žalovanému bolo uplatnenie podpory, čo sa žalobcovi v rámci jeho dôkaznej povinnosti nepodarilo. Za tohto stavu potom nemohlo byť aplikované ani § 151 ods. 2 CSP, nemohlo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovaného tak, ako sa toho domáhal žalobca v podanom odvolaní".

Dovolací súd konštatuje, že z rozhodnutí vo veci konajúcich súdov v ich organickej jednote jednoznačne vyplýva záver, že tieto sa zaoberali a i nanajvýš vyčerpávajúco sa vyjadrili k podstatným súvislostiam medzi odoslaním poštovej zásielky dovolateľa dňa 4. augusta 2014, jej doručením žalovanému dňa 6. augusta 2014 a následnými vlastnými krokmi žalovaného po 15. auguste 2014, ktoré však napriek tvrdeniam dovolateľa nepreukázali, že obsahom predmetnej doručenej poštovej zásielky bolo Oznámenie-uplatnenie podpory.

21. Dovolací súd k otázke prenesenia dôkazného bremena v súdnej veci iba na doplnenie cituje tiež z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/7/2021 v skutkovo obdobnej veci, kde najvyšší súd uviedol: Dôkazné bremeno je povinnosť strany sporu, pokiaľ chce byť úspešná v konaní, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre ňu prívodiť priaznivý výsledok; dôkazné bremeno sa teda netýka vždy výsledku celého konania, ale sa môže týkať aj čiastkového skutkového tvrdenia významného pre rozhodnutie súdu. Pre určenie toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, je kľúčová hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností, zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal. V princípe platí, že nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok prehru v spore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v prejednávanej spore žalovaný okrem iného namietol, že žalobca nepreukázal doručenie spornej zásielky do jeho dispozičnej sféry, ktorá zásielka mala obsahovať oznámenie zákonom požadovaných povinností žalobcu žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE.

Dovolací súd zdôrazňuje, že v prípade sporu o doručení písomnosti dôkazné bremeno o doručení zaťažuje odosielateľa. Ak žalovaný ako adresát namietol doručenie spornej zásielky žalobcu do jeho dispozičnej sféry, bolo úlohou konajúcich súdov prešetriť, či došlo k doručeniu žalobcom uvádzanej zásielky, to aj s akcentom na posúdenie dodržania lehoty zakotvanej v ust. § 4 ods. 2 písm. c) zákona o podpore OZE, ktorá má hmotnoprávny charakter (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2019 sp. zn. 2Obdo/18/2018; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. novembra 2020 sp. zn. 4Obdo/90/2020; Nález Ústavného súdu SR zo dňa 22. marca 2017 sp. zn. PL. ÚS 50/2015).

Za danej situácie sa dôkazné bremeno zo strany žalovaného ako adresáta spornej zásielky presunulo na žalobcu ako odosielateľa. Preto, ak konajúce súdy nepreniesli dôkazné bremeno zo žalovaného (adresáta) na žalobcu (odosielateľa), dopustili sa takého procesného postupu, ktorým konanie zaťažili vadou spočívajúcou v porušení zásady, podľa ktorej od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti, resp. niečo, čo sa nikdy nestalo, keďže preukazovanie takejto negatívnej skutočnosti je objektívne nemožné. Žalovaný totiž nemá možnosť preukázať, že spornú zásielku žalobcu (ako ani predmetné oznámenie o uplatnení podpory vrátane oznámenia o predpokladanej charakteristike dodávky elektriny vyrobenej zariadením žalobcu z obnoviteľných zdrojov energie) od žalobcu neobdržal, takáto požiadavka by bola popretím tzv. negatívnej dôkaznej teórie, podľa ktorej nie je možné preukazovať neexistujúce skutočnosti".

Uvedené v uznesení sp. zn. 2Obdo/7/2021 citované závery sú plne aplikovateľné aj v súdnej veci.

22. Žalobca vo svojom dovolaní namietal, že iba v listinnom súdnom spise bola založená tlač e-mailovej

správy žalovaného zo dňa 7. júna 2021, uvedenú e-mailovú správu súd prvej inštancie nikdy a v žiadnej forme nedoručil žalobcovi a žalobcu o jej existencii, ako aj o jej prílohe v uvedenom formáte MS Excel ani neupovedomil, tlač spomenutej e-mailovej správy predstavuje dôkazný prostriedok založený iba v listinnej podobe do súdneho spisu, nebol súdom prvej inštancie vôbec vykonaný na pojednávaní v zmysle § 204 CSP. Tvrdí, že „oboznámenie sa s obsahom spisového materiálu“ zo strany odvolacieho súdu, predstavuje v skutočnosti doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu, ktoré vyžadovalo podľa § 385 ods. 1 CSP nariadenie pojednávania, ktoré však nariadené vôbec nebolo.

22.1. K uvedenému dovolací súd poukazuje na 66. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, kde tento upriamil pozornosť na tvrdenie žalobcu z jeho vyjadrenia zo dňa 19. októbra 2021 (č.l. 560 spisu) najmä z ods. 52., 53., 54., ako i žiadosť žalobcu na č.l. 547 spisu, v ktorom žalobca uviedol, že až z vyjadrenia žalovaného zistil, že tento zaslal súdu prvej inštancie (v súvislosti so svojím vyjadrením zo dňa 7. júna 2021), teda ešte pred vydaním rozsudku zo dňa 2. júla 2021 záznamy došlej pošty za obdobie od 5. augusta 2014 do 7. augusta 2014 e-mailom a to vo formáte MS Excel, okresný súd však zaslal tieto záznamy iba vo formáte PDF, sú v ňom záznamy, ktoré „nám nikdy neboli sprístupnené a v pôvodnej forme MS Excel a zároveň sme doposiaľ nemali žiadnu vedomosť o tom, že súd prvej inštancie disponoval vo formáte MS Excel zoznamom vo formáte MS Excel“. V súvislosti s týmito tvrdeniami žalobcu sa oboznámil odvolací súd s obsahom spisového materiálu, z ktorého vyplýva na č.l. 347 spisu e-mailová správa žalovaného zo dňa 7. júna 2021, v zmysle ktorej „Okresnému súdu Žilina sme dnes prostredníctvom portálu e-žaloby odoslali podanie žalovaného ku konaniu zo dňa 7. júna 2021 (ďalej len „Podanie“). Ako prílohu tejto správy zasielame dôkaz č. 2 k podaniu zoznam došlej pošty žalovaného zo dňa 5. augusta - 7. augusta 2014, keďže príloha je vo formáte MS Excel“. K uvedenému e-mailu boli pripojené prílohy od č.l. 348 spisu do č.l. 393 spisu. Uvedené podanie žalovaného na č.l. 347 spisu, z ktorého je nepochybné uvedenie „zoznam došlej pošty žalovaného zo dňa 5. augusta - 7. augusta 2014, keďže príloha je vo formáte MS Excel“, včítane príloh, bolo dňa 17. júna 2021 (doručenka na č.l. 395 spisu) doručené právnomu zástupcovi žalobcu prípisom so dňa 9. júna 2021 s uvedením okresného súdu, že zasiela podanie žalovaného zo dňa 7. júna 2021 spolu s prílohami č.l. 323-393 obsahu spisu. Odvolací súd zhodnotil, že z uvedeného vyplýva, že žalobca rozhodne získal vedomosť, že obsahom súdneho spisu je nielenže „dôkaz č. 2 k podaniu zoznam došlej pošty žalovaného zo dňa 5. augusta - 7. augusta 2014 keďže príloha je vo formáte MS Excel“, ale tento bol žalobcovi aj doručený. Naviac dodal, že ani z obsahu zápisnice zo dňa 2. júla 2021 pred okresným súdom, napriek týmto zisteniam o získaní vedomosti žalobcu „k podaniu zoznam došlej pošty žalovaného zo dňa 5. augusta - 7. augusta 2014, keďže príloha je vo formáte MS Excel“, podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že by žalobca namietal, že je „príloha je vo formáte MS Excel“. Vo vyjadrení (po uplynutí odvolacej lehoty) na č.l. 665 rub spisu k vyjadreniu žalovaného poukazoval žalobca na to, že z predmetného súboru vyplýva, že z formátu MS Excel je zrejmé, že ide o elektronický dokument, ktorý vo svojich vlastnostiach obsahuje o. i. aj informácie o autorovi uvedeného dokumentu, o čase jeho vytvorenia, aj o čase, kedy bol naposledy upravovaný, že tento súbor bol naposledy upravený dňa 18. januára 2021 osobou označenou ako „“. Žalobca ďalej zdôraznil, že predmetný súbor bol upravený dňa 18. januára 2021. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu uvedenou vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného, považoval odvolací súd za podstatné uviesť, že ak získal žalobca relevantnú vedomosť o podaní žalovaného na č.l. 347 spisu, z ktorého je nepochybné uvedenie „zoznam došlej pošty žalovaného zo dňa 5. augusta - 7. augusta 2014, keďže príloha je vo formáte MS Excel“, ktoré včítanie príloh bolo dňa 17. júna 2022 (doručenka na č.l. 395 spisu) doručené právnomu zástupcovi žalobcu prípisom so dňa 9. júna 2021 s uvedením okresného súdu, že zasiela podanie žalovaného zo dňa 7. júna 2021 spolu s prílohami č.l. 323-393 obsahu spisu), tak potom nebolo možné vyhodnotiť túto argumentáciu žalobcu uplatnenú až v štádiu odvolacieho konania uvedenú až vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (teda po uplynutí odvolacej lehoty) ako relevantnú a to najmä z dôvodu časového hľadiska jej uplatnenia. Už len pre úplnosť odvolací súd skonštatoval, že žalobca ani neuviedol, z akých dôvodov nemohol uplatniť argumentáciu uvedenú vo vyjadrení na č.l. 665 rub spisu, že v prípade formátu MS Excel je zrejmé, že ide o elektronický dokument, ktorý vo svojich vlastnostiach obsahuje o.i. aj informácie o autorovi uvedeného dokumentu, o čase jeho vytvorenia, aj o čase, kedy bol naposledy upravovaný, ak je zrejmé, že relevantnú vedomosť, že predmetná „príloha je vo formáte MS Excel“ získal, a to včítanie príloh, dňa 17. júna 2021 (doručenka na č.l. 395 spisu) doručené právnomu zástupcovi žalobcu prípisom zo dňa 9. júna 2021 s uvedením okresného súdu, že zasiela podanie žalovaného zo dňa 7. júna 2021 spolu s

prílohami č.l. 323-393 obsahu spisu) a k rozhodnutiu okresného súdu došlo dňa 2. júla 2021. Odvolací súd taktiež zdôraznil, že právny zástupca žalobcu vo vyjadrení zo dňa 22. júna 2021(č.l. 398 spisu a nasl.) uviedol v ods. 2 „...že si dovoľuje uviesť, že „Kópia" Zoznamu došlej pošty žalovaného zo dňa 5.augusta - 7.augusta 2014"mu bola doručená pravdepodobne z dôvodu formátu alebo veľkosti pôvodného dokumentu vo viacerých rozčlenených tabuľkách, ktorých presnú nadväznosť je ťažké až nemožné určiť „v odseku 3. tohto vyjadrenia uviedol „Z tohto dôvodu si žalobca dovoľuje požiadať o nahliadnutie do originálu uvedeného dokumentu priamo na pojednávaní, ktoré je vytýčené na deň 2. júla 2021 a zároveň si dovoľuje vyhradiť právo krátkeho ústneho vyjadrenia k uvedenému zoznamu priamo na spomenutom pojednávaní"(č.l. 398 rub spisu). Z uvedeného bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že strana žalobcu nadobudla relevantnú vedomosť vo vzťahu k zoznamu došlej pošty, jeho forme tak, ako je súčasťou spisového materiálu už počas prvoinštančného konania, v štádiu do rozhodnutia vo veci okresným súdom, čomu korešpondujú tvrdenia žalobcu jeho vyjadreniu na č.l. 398 rub spisu v odseku 2., 3., preto bolo výsostne v jeho dispozícii, akým spôsobom s touto procesnou situáciou naloží, a to aké prostriedky procesného útoku zvolí a akú argumentáciu (a to tak v obsahu ako aj v rozsahu) poskytne. Ak žalobca potom v tejto rovine, a to vo vyjadrení na č.l. 655 spisu (v štádiu po uplynutí odvolacej lehoty) uviedol, že posledná úprava je zásadná vec majúca dopad na hodnovernosť uvedených záznamov, tak odvolací súd nemohol túto vyhodnotiť ako takú, ktorá by mala vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, najmä s poukazom na zistenia odvolacieho súdu uvedené v tejto rovine, ozrejmené vyššie. Dovolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému, ako i vo vzťahu k záveru odvolacieho súdu o irelevantnosti argumentácie žalobcu nedôvodne uplatnenej až v štádiu odvolacieho konania v tomto smere, teda nemajúcu vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, hodnotí ako nezrozumiteľnú vyššie v tomto bode odôvodnenia rozhodnutia uvedenú dovoláciu námietku žalobcu a nevidí žiaden dôvod, ktorým postupom súdu malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, ako uvádza v dovolaní.

23. Pokiaľ žalobca namietal, že súdy sa vo svojich rozhodnutiach nezaoberali všetkými námietkami žalobcu, dovolací súd súhlasí s odvolacím súdom, keď tento uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ani odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. novembra 2011 sp. zn. 6Cdo/145/2011).

23.1. Pokiaľ žalobca nesúhlasí so záverom súdom, uvedené nemôže byť dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s procesným postupom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces a odňatí možnosti konať pred súdom. V konečnom dôsledku závery odvolacieho súdu sú podľa názoru dovolacieho súdu dostatočne jasné a zrozumiteľné, dôkazom čoho je aj podané dovolanie, v ktorom bol dovolateľ schopný tieto závery jednoznačne identifikovať a argumentačne spochybniť. Prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu teda nedosahujú intenzitu tzv. vady zmätočnosti, vyžadovanú ustanovením § 420 písm. f) CSP t.j., že sa sporovej strane odňala možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho závermi) v rámci využitia prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov.

24. Dovolací súd konštatuje, že popri námietke nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií, prevažná časť dovolania žalobcu je sumárom nespokojnosti a výhrad žalobcu k hodnoteniu dôkazov zo strany súdov oboch inštancií.

24.1. Žalobca nesúhlasí s vyhodnotením irelevantnosti jeho odvolacej námietky (kde vytýka súdu prvej inštancie, ktorý v rozhodnutí uvádza, že neexistoval žiaden logický dôvod, prečo by žalovaný popieral príjem Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 v poštovej zásielke jemu doručený dňa 6. augusta 2014) zo strany odvolacieho súdu. Nesúhlasí so záverom súdov oboch inštancií, kde tieto vyhodnotili, ako nepodstatné námietky žalobcu ohľadne nedostatkov zoznamu došlej pošty žalovaného a prenosu

dôkazného bremena v dôsledku podstatnej časovej, resp. aj vecnej a kauzálnej súvislosti resp. nadväznosti. Vytýka súdom oboch inštancií, že tieto nesprávne vyhodnotili oznámenie doručené žalovanému dňa 10. septembra 2014 ako oneskorené, nie ako tvrdí žalobca - duplicitné.

24.2. Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Nedostatočné zistenie skutkového stavu ako dovolací dôvod Civilný sporový poriadok nepozná (Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/126/2017). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a revízia rozhodnutí súdov nižšej inštancie nie je možná vo svetle skúmania skutkových otázok. Súčasne právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 4Cdo/280/2013, sp. zn. 7Cdo/92/2012, sp. zn. 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

24.3. Dovolací súd konštatuje, že vyššie v tomto bode uznesenia uvedenú dovoláciu argumentáciu žalobcu (hoci sa jedná o argumentáciu spísanú advokátom) je možné charakterizovať len ako prejav nespokojnosti dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré bolo vydané v jeho neprospech. Už v uznesení zo dňa 11. apríla 2019 sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04)“. Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

25. Žalobca tvrdí aj narušenie princípu rovnosti zbraní zo strany vo veci konajúcich súdov, keď vytýka súdom, že tieto napriek tomu, že podací hárok k žalobcom dňa 4. augusta 2014 odoslanej poštovej zásielke obsahoval aj stručné označenie toho, čo bolo v predmetnej odoslanej zásielke, a to prostredníctvom uvedenia koncových čísiel ôsmich faktúr za júl 2014 č. „033-040“ a uvedenia, že obsahom zásielky bolo aj „oznámenie“, spochybnil obsah zásielky, avšak rovnakú spochybňujúcu úvahu súdy neuplatnili vo vzťahu k zoznamu došlej pošty za relevantné obdobie, ktorý predložil žalovaný. Žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že tento v napadnutom rozhodnutí nereagoval na uvedenú námietku.

26. Dovolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému konštatuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňujú základné zásady a princípy spravodlivosti konania, medzi ktoré patrí aj princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania (čl. 6, čl. 9 CSP). Tak, ako vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, každá strana sporu musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za potrebné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s dôkazmi, protiargumentmi a podaniami protistrany, predloženými súdu na

účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a následne mať aj možnosť vyjadriť sa k nim. Kontradiktórnosť v civilnom konaní znamená možnosť strany popierať požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby boli vypočítané jej argumenty a návrhy (viď nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 31/2016, sp. zn. III. ÚS 32/2015, sp. zn. I. ÚS 276/2016, sp. zn. IV. ÚS 89/2018, sp. zn. II. ÚS 249/2012, sp. zn. II. ÚS 168/2012).

Najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu a priebehu celého konania nevyplýva žiadne z porušení základných zásad a princípov v civilnom sporovom konaní, resp. dovolateľ ani neposkytol žiadnu relevantnú argumentáciu, ako malo dôjsť k ním tvrdenému porušeniu princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, keď počas konania mal možnosť predkladať a i predkladal dôkazy i argumenty, mal možnosť sa zoznámiť s dôkazmi protistrany a vyjadriť sa k nim. Žalobcom uvedená argumentácia ostáva opäť iba v rovine nesúhlasu s hodnotením dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov a pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd neposkytol odpoveď vo vzťahu k jeho námietkam ohľadom zoznamu došlej pošty za relevantné obdobie žalovaného, ani s uvedeným sa nemožno prinajmenšom s odkazom na bod 67. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu stotožniť.

27. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené a po preskúmaní veci dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je nepreskúmateľné, protirečivé a svojvoľné, ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia a konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté žalobcom tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP

28. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejednatelné.

29. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom dovolacieho súdu je, že dovolanie je aj dôvodné (opodstatnené). Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému primárnemu záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť.

30. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

31. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

32. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 CSP). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o

ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

33. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

33.1. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že právnou otázkou dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd, ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená.

34. Dovolateľ opierajúci prípustnosť svojho dovolania o ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP.)

34.1. Namietá nesprávne právne posúdenie aplikácie § 4 ods. 3 v spojení s § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE tvrdiac, že dovolaním napadnuté rozhodnutie (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE nevylučuje uplatnenie sankcie podľa § 4 ods. 3 uvedeného zákona v jeho znení účinnom od 1. januára 2014 za nesplnenie povinnosti výrobcu elektriny z OZE podľa § 4 ods. 2 písm. c) spomenutého zákona, ktorý svoje zariadenie na výrobu elektriny uviedol do prevádzky pred 1. januárom 2014. Inak povedané, napadnuté rozhodnutie (ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, že ustanovenie § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) sa má aplikovať (aj) na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili po 1. januári 2014 (iba) povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE.

Podľa názoru dovolateľa ustanovenie § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE vylučovalo uplatnenie dôsledkov podľa § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE, v jeho znení účinnom od 1. januára 2014, na zariadenia výrobcov elektriny s právom na podporu podľa Zákona o podpore OZE, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nesplnili povinnosť (iba) podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE. Namietá, že v súvislosti s § 18e ods. 1 Zákona o podpore OZE je nevyhnutné posudzovať „podmienky podpory“ podľa právneho stavu účinného do 31. decembra 2013 a takéto podmienky boli zjavne definované nielen v ustanovení § 3 ale aj v § 4 ods. 2 písm. a) a b) Zákona o podpore OZE účinného do 31. decembra 2013. Tvrdí, že je potrebné vnímať § 4 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE v celistvosti ako jednu právnu normu (ktorej hypotéza je uvedená v prvom zo zmienených ustanovení a sankcia v druhom zmienenom ustanovení), čo Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021, ani Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 420/2021 podľa dovolateľa zjavne nevzali do úvahy, preto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/41/2020, ktoré je podľa žalobcu založené na takom výklade právnej normy, ktorý zohľadňuje len systematiku radenia a začlenenia jednotlivých ustanovení - najmä § 1 písm. a) a b), § 3 a § 4 Zákona o podpore OZE a nadpis k ustanoveniu § 3 a § 4 uvedeného zákona, s ohľadom na svoju argumentáciu (ohľadne princípu iura quaesita a argumentácie ohľadne ultraaktivitu) nepovažuje dovolateľ za ustálenú súdnu prax a tvrdí, že uvedená otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

35. Dovolací súd postupujúc v súlade so záverom Ústavného súdu SR v jeho rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 76/2021, v zmysle ktorého označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je podľa ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania, argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je

viazaný, podrobne preskúmal judikatúru najvyššieho súdu a konštatuje, že predmetná otázka posúdenia aplikácie ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) aj na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takýto výrobcovia nespĺnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE, bola dovolacím súdom opakovane posudzovaná a vyriešená. Dovolací súd v tomto smere uvádza, že „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali.

36. V uvedenej súvislosti dovolací súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo v tam súdenej veci známe jediné rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021, ktoré dovolateľom vymedzenú právnu otázku v minulosti riešilo, a na ktoré poukazujú súdy aj v tu prejednávanej veci. Dovolací súd v rozsudku sp. zn. 1Obdo/26/2021 zastal názor, že jedno nepublikované rozhodnutie nemôže predstavovať otázku vyriešenú, teda otázku, ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax, preto dospel k záveru, že dovolanie žalovaného bolo v danom prípade procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

37. Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022 dovolací súd cituje nasledovné:

„Z ustanovenia článku I. § 1 zákona č. 309/2009 Z. z., ktorý špecifikuje predmet úpravy, nepochybne vyplýva, že zákon ustanovuje jednak spôsob podpory a podmienky výroby [(§ 1 písm. a)] a jednak práva a povinnosti výrobcov [(§ 1 písm. b)]. V nadväznosti na predmet úpravy potom § 3 Zákona o podpore OZE bližšie konkretizuje spôsob podpory a podmienky podpory výroby elektriny a § 4 upravuje práva a povinnosti výrobcu elektriny. So zreteľom na uvedené dovolací súd súhlasí so závermi vo veci konajúcich súdov, že Zákon o podpore OZE dôsledne odlišuje medzi podmienkami podpory a právami a povinnosťami výrobcov elektriny z obnoviteľných zdrojov. Ustanovenie § 3 citovaného zákona upravuje podmienky, ktoré je treba splniť, aby sa výrobca vôbec stal subjektom s právom na podporu. Pokiaľ podmienky splní, musí následne splniť povinnosti v zmysle § 4 citovaného zákona a v prípade porušenia niektorej z povinností uloženej subjektu s právom na podporu, je zákonom daná sankcia. V nadväznosti na uvedené je aj dovolací súd názoru, že ustanovenie § 18e citovaného zákona iba upravuje, že podmienky podpory výroby elektriny v prípade zmeny podmienok, zostávajú pre žalobcu zachované. Teda, ak sa zmenia podmienky podpory, teda podmienky pre výrobcu, aby sa stal subjektom s právom na podporu a to po tom, ako sa žalobca takýmto subjektom stal, prípadné nové podmienky sa netýkajú v zmysle § 18e citovaného zákona žalobcu, ale len nových subjektov. Ustanovenie § 18e ods. 1 citovaného zákona má teda väzbu k podmienkam podpory výroby elektriny, ktoré sú upravené v § 3 predmetného zákona a nemá väzbu k § 4, v ktorom sú vyjadrené práva a povinnosti výrobcu elektriny, podľa znenia zákona do 31. decembra 2018. Vychádzajúc z uvedeného sa dovolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom, že ustanovenie § 18e ods. 1 zákona č. 309/2009 Z. z. nemôže byť aplikované aj na sankciu vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018 a teda, že žalobca nemusí plniť povinnosti (notifikačnú povinnosť) v zmysle § 4 pod hrozbou sankcie. So zreteľom na uvedené podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd vec po právnej stránke posúdili správne, keď nepodriadili práva a povinnosti výrobcov podľa § 4 Zákona o podpore OZE pod podmienky podpory podľa § 3 citovaného zákona a neaplikovali na ne prechodné ustanovenie v § 18e ods. 1 citovaného zákona z dôvodu, ktorého považoval dovolací súd dovolanie žalobcu pre nesprávne posúdenie tejto právnej otázky za nedôvodné. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by žalobca splnil povinnosť uloženú mu v § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 309/2009 Z. z. v znení do 31. decembra 2018 nebol oprávnený v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 309/2009 Z. z. na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa ods. 1 písm. b) a c) na rok 2015, a preto postupovali vo veci konajúce súdy správne, keď jeho žalobu zamietli“.

38. V súvislostiach k súdnej veci dovolací súd ako správny a v súlade s dovolacou praxou hodnotí záver súdov oboch inštancií i v tu prejednávanej veci. Súčasne popri vyššie uvedenej judikatúre najvyššieho súdu, teda sp. zn. IObdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021 a sp. zn. IObdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022 poukazuje i na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017 a uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 420/2021-48 zo dňa 30. septembra 2021 zdôrazňujúc, že ak sa aj Ústavný súd SR v náleze č. PL. ÚS 50/2015-148 zo dňa 22. marca 2017, na ktorý poukazoval žalobca, výslovne nezaoberal výkladom pojmu „podmienky podpory“ v zmysle prechodných ustanovení novely zákona, ktorá sankciu zaviedla, neznamená to, že sa citovaný nález ústavného súdu a v ňom uvedené závery predmetnej právnej otázky vôbec nedotýkajú. Dovolací súd uzatvára, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu o tom, že by dovolacia otázka ktorú uvádza v dovolaní (str. 85 až 88) nebola v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu vyriešená, keďže táto je rozhodovaná komplexne, konštantne a v súlade s jej riešením postupovali i sudy v prejednávanej veci, keď označili nárok žalobcu v celom rozsahu za neopodstatnený, nakoľko hoci u žalobcu ide o uvedenie do prevádzky pred 1. januárom 2014, prechodné ustanovenie § 18e citovaného zákona sa týka ustanovenia § 3, je teda pre podmienky podpory výroby elektriny, kedy sú doterajšie predpisy zachované, ale práva a povinnosti stanovené v § 4 sa týkajú každého subjektu bez ohľadu na to, kedy bolo zariadenie uvedené do prevádzky.

38.1. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za nanajvýš dôležité poukázať aj na ust. článku 2 ods. 2 CSP, teda princíp právnej istoty a zásadu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej, alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Pokiaľ dovolateľ v závere svojho dovolania konštatuje, že „náležitý a ústavne konformný výklad neznamená vždy aj to, že ide o vecne správny výklad a vecne správne právne posúdenie veci“, dovolací súd zdôrazňuje, že skutočnosť, že žalobca má na vec iný názor, automaticky neznamená, že došlo k pochybeniu pri právnom posúdení veci, či arbitrárnemu posúdeniu jeho nároku.

39. Ak už určitú (dovolateľom vymedzenú) právnu otázku dovolací súd meritórnym spôsobom posúdil (t.j. vyjadril sa k otázke výkladu alebo aplikácie určitého zákonného ustanovenia), je potrebné považovať konkrétnu právnu otázku za vyriešenú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, v dôsledku čoho je vylúčená prípustnosť podaného dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP Zároveň je - za predpokladu, že sudy nižšej inštancie danú právnu otázku rozhodli v súlade so skorším rozhodnutím dovolacieho súdu - vylúčená prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

V zmysle uvedeného dovolací súd uzatvára, že zo strany krajského súdu nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, resp. odvolací súd sa pri riešení otázky aplikácie ustanovenia § 4 ods. 3 Zákona o podpore OZE (v jeho znení účinnom od 1. januára 2014) aj na zariadenia tých výrobcov elektriny s právom na podporu, ktoré boli uvedené do prevádzky pred 1. januárom 2014, ak si takéto výrobcovia nesplnili po 1. januári 2014 povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o podpore OZE neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, teda v sp. zn. IObdo/41/2020 zo dňa 26. mája 2021 a sp. zn. IObdo/26/2021 zo dňa 29. marca 2022, čím nedošlo k naplneniu dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

40. Dovolateľ tvrdí i nesprávne právne posúdenie procesno-právnej otázky ohľadne dôkazného bremena, keď oba sudy nižšej inštancie dospeli k právnomu záveru, že dôkazné bremeno o doručení Oznámenia o uplatnení podpory na rok 2015 zaťažuje dovolateľa (ako odosielateľa poštovej zásielky, ktorá bola žalovanému doručená dňa 6. augusta 2014, a v ktorej podľa tvrdenia dovolateľa bolo obsiahnuté spomenuté oznámenie). Dovolateľ má za to, že za stavu, kedy odosielateľ poštovej zásielky, ktorá bola adresátovi aj doručená, tvrdí jej určitý odoslaný a doručený obsah (pričom evidencia prijatej pošty

adresáta bola vedená nespoľahlivo a boli v nej následne a počas sporového konania vykonané zmeny), potom ak sám adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky (a) skutočnosť, že žalovaný dňa 28. novembra 2014 (a teda po 15. auguste 2014) oznámil na ÚRSO údaje a informácie, podľa ktorých plánoval na rok 2015 náklady na podporu pre všetky zariadenia žalobcu; (b) správnosť takto oznámených údajov následne dňa 22. decembra 2014 ešte aj potvrdil voči ÚRSO.), dôkazné bremeno o obsahu doručenej zásielky zaťažuje adresáta zásielky.

41. Dovolací súd uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje, alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

42. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti uvedenej v bode 40. odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

42.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

42.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

43. Žalobca vo svojom dovolaní tvrdí, že žalovaný ako adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky (a) skutočnosť, že žalovaný dňa 28. novembra 2014 (a teda po 15. auguste 2014) oznámil na ÚRSO údaje a informácie, podľa ktorých plánoval na rok 2015 náklady na podporu pre všetky zariadenia žalobcu; (b) správnosť takto oznámených údajov následne dňa 22. decembra 2014 ešte aj potvrdil voči ÚRSO). S uvedeným nemožno súhlasiť. Tak okresný, ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach uviedli, že žalovaný svojou argumentáciou vyvrátil uvedené žalobcovo tvrdenie. Dovolací súd v tomto odkazuje na bod 67. a nasl. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu, v zmysle ktorého z odpovede ÚRSO zo dňa 6. októbra 2020 vyplýva, že spoločnosť SSD, a.s. (žalovaný) vo svojom liste č. Z-D-00064421/2014 zo dňa 28. novembra 2014 predložila úradu zoznam výrobcov s plánovanými údajmi na rok 2015, ktorého obsahom mohli byť aj výrobcovia, ktorí si nespĺnili povinnosť podľa § 4 zákona č. 309/2009 Z. z. do 15. augusta 2014. Okresný súd súčasne zdôraznil, že „aj bez ohľadu na danú skutočnosť, či na nejaký zoznam adresovaný ÚRSO, neznamena/nepreukazuje, že skutočne bola oznamovacia povinnosť splnená“. Odvolací súd rovnako v bode 71. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že „... je zrejmé, že z listu z ÚRSO (z jeho presnej citácie) nevyplýva a nepreukazuje, že by si žalovaný uplatnil náklady aj na zariadenie žalobcu“. Súd v konaní teda nikdy nekonštatovali, že list žalovaného Z-D-00064421/2014 zo dňa 28. novembra 2014 adresovaný ÚRSO by bol úkonom žalovaného, resp. krokom, ktorý by svedčil v prospech tvrdeniu žalobcu, že obsahom zásielky zo dňa 4. augusta 2014 bolo i Oznamovanie o splnení notifikačnej povinnosti v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Uvedené tvrdenie žalobcu preto nemôže byť kľúčovým vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci zo strany vo veci konajúcich súdov. Dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv

na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

44. Dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie súdov a tvrdí, že súd mal vec posúdiť so záverom, že dôkazné bremeno o obsahu doručenej zásielky zaťažuje adresáta zásielky za stavu, kedy odosielateľ poštovej zásielky, ktorá bola adresátovi aj doručená, tvrdí jej určitý odoslaný a doručený obsah, pričom evidencia prijatej pošty adresáta bola vedená nespoľahlivo a boli v nej následne a počas sporového konania vykonané zmeny, ak sám adresát doručenej zásielky vykonal po jej doručení vlastné kroky a úkony, ktoré plne časovo a aj logicky nadväzovali a korešpondovali doručeniu odosielateľom tvrdeného obsahu doručenej poštovej zásielky, ktorými sú skutočnosť, že žalovaný dňa 28. novembra 2014 (a teda po 15. auguste 2014) oznámil na ÚRSO údaje a informácie, podľa ktorých plánoval na rok 2015 náklady na podporu pre všetky zariadenia žalobcu a správnosť takto oznámených údajov následne dňa 22. decembra 2014.

44.1. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení zo dňa 15. apríla 2020 sp. zn. III. ÚS 123/2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodit', že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne, alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia" (viď bod 25. predmetného uznesenia). Argumentácia žalobcu obsiahnutá v jeho dovolaní, napriek snahe o jej všeobecnú formuláciu, predmetný atribút zovšeobecnenia nespĺňa. Otázka, ktorej vyriešenia sa žalobca domáha, je výlučne otázkou individuálneho právneho posúdenia prejednávanej veci, odrážajúcim sa výlučne v zistenom (žalobcom tvrdenom) skutkovom stave veci. V nadväznosti na uvedené dovolací súd navyiac konštatuje, že z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ nesúhlasí predovšetkým so skutkovými závermi súdov nižšej inštancie. Vo vzťahu k otázke prenesenia dôkazného bremena dovolací súd odkazuje i na bod 20. a 21. odôvodnenia tohto uznesenia.

44.2. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu je preto aj v tejto časti procesne neprípustné.

45. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f) CSP ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c) a f) CSP odmietol.

46. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.